

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **A. M.**, narozený dne X
státní příslušnost Moldavská republika
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2024, č. j. CPR-2325-3/ČJ-2024-930310-V235,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2024, č. j. CPR-2325-3/ČJ-2024-930310-V235 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 12. 12. 2023, č. j. KRPA-405932-12/ČJ-2023-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), vydané Policií České republiky, Krajským

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovena doba tři roky, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, zároveň byla stanovena doba k vycestování z území do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí dle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že se neoprávněného pobytu podle správního orgánu I. stupně měl dopustit od 8. 4. 2020 do 12. 12. 2023, neboť překročil možnosti bezvízového styku a setrval na území České republiky (dále jen „ČR“) neoprávněně, vůči čemuž se ohradil, neboť jeho neoprávněný pobyt vznikl v době covidového lockdownu, pro který nebylo možné trvat na jeho vycestování, a to ani v právní rovině, ani v rovině lidské, neboť byla zásadním způsobem omezena mezistátní doprava i celkový pohyb obyvatelstva na veřejnosti. Odvolací správní orgán této námitce přisvědčil a zkrátil dobu vytýkaného protiprávního stavu na období od 17. 7. 2020 do 12. 12. 2023, aniž by ovšem zkrácení nelegálního stavu o více jak tři měsíce promítl do výše ukládaného opatření.
3. Žalobce se domnívá, že jakkoliv se dopustil relativně dlouhého neoprávněného pobytu, zkrácení protiprávního stavu o tři měsíce nemůže vést k uložení shodného opatření, jaké mu bylo ukládáno nalézacím správním orgánem, které tak působí nepřiměřeně tvrdě a v rozporu s ustanovením § 174a zákona o pobytu cizinců. Vyjma samotné protiprávnosti mu nepřitežuje žádná jiná okolnost, jelikož se protiprávního jednání dopustil vůbec poprvé, vyjádřil ochotu vycestovat do domovského státu a spolupracoval se správním orgánem při objasnění skutečného stavu věci. Napadené rozhodnutí je tak nepřiměřeně tvrdé a fakticky tak nestaví rozdíl mezi odmítnutím poskytnutí výpovědi a širokou mírou součinnosti, jakou poskytl právě žalobce.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které považoval za podrobné, přezkoumatelné a podložené relevantními podklady.

IV. Obsah správního spisu

5. Prvostupňové rozhodnutí vyšlo ze skutečnosti, že žalobce od 8. 4. 2020 do 12. 12. 2023 pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn.
6. Odvolací orgán se ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně, který shledal naplnění skutkové podstaty ustanovení v § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců.
7. K námitce účastníka řízení, že správní orgán chybně vymezil dobu protiprávního stavu, kdy nezohlednil tu skutečnost, že nelegální pobyt vznikl v době tzv. prvního covidového lockdownu a celkový protiprávní stav tak není od 8. 4. 2020 do 12. 12. 2023, ale od 17. 7. 2020 do 12. 12. 2023, konstatoval žalovaný, že nemůže souhlasit se stanovením délky

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

doby neoprávněného pobytu účastníka na území ČR tak, jak byla v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedena. Ze spisového materiálu vyplynulo, že dne 12. 12. 2023 byla správním orgánem I. stupně v ubytovacím zařízení provedena pobytová kontrola při níž byl kontrolován účastník, který se prokázal biometrickým cestovním dokladem, v němž neměl vyznačeno žádné vízum k pobytu. Jako poslední datum vstupu do schengenského prostoru byl v cestovním dokladu vyznačen otisk vstupního razítka ze dne 9. 1. 2020 přes Maďarsko. Výstupní razítko v cestovním dokladu vyznačeno nebylo. Správním orgánem I. stupně byla šetřením v dostupných informačních systémech Policie ČR zjišťována pobytová historie účastníka řízení, kdy bylo zjištěno, že žádným jiným oprávněním k pobytu nedisponoval. Účastník byl jako držitel biometrického dokladu Moldavska oprávněn ke vstupu a pobytu na území po dobu 90 dnů během jakéhokoli období 180 dnů, jak vyplývá z Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1806 ze dne 14. listopadu 2018, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni. Účastník tak byl oprávněn pobývat na území ČR nejdéle do 8. 4. 2020, v rámci bezvízového pobytu. Nicméně je nutno přisvědčit námitce, že v době oprávněného pobytu na území ČR, byl Vládou ČR z důvodu ohrožení zdraví v souvislosti s prokázáním výskytu koronaviru vyhlášen od 12. 3. 2020 nouzový stav. V návaznosti na tuto skutečnost přijala vláda usnesení č. 198 o přijetí krizového opatření, kde v bodu II. bylo stanoveno, že cizinci, kteří se v době vyhlášení nouzového stavu nacházejí na území oprávněně přechodně nebo trvale podle pravidel pro pobyt cizinců, jsou oprávněni setrvat na území po dobu nouzového stavu (ukončen dne 17. 5. 2020). Vzhledem k tomu, že účastník v době vyhlášení nouzového stavu pobýval na území ČR oprávněně, byl v souladu s usnesením oprávněn pobývat na území do 17. 5. 2020. Následně bylo ze strany ministra vnitra cizincům umožněno po ukončení nouzového stavu bez jakýchkoliv sankcí vycestovat z území ČR a k tomuto jim byla poskytnuta doba 60 dnů ode dne ukončení nouzového stavu (tj. do 16. 7. 2020), která byla určena pouze k zajištění jejich vycestování. Toto bylo veřejně prezentováno na stránkách Ministerstva vnitra ČR. Je tedy patrné, že účastník řízení byl povinen nejpozději vycestovat z území ČR do dne 16. 7. 2020, přičemž mu však nic nebránilo v tom, aby vycestoval již dříve po ukončení nouzového stavu. Jelikož tak účastník neučinil, dopustil se protiprávního jednání spočívajícího v tom, že na území ČR pobýval nejméně od 17. 7. 2020 do 12. 12. 2023 bez oprávnění k pobytu. Žalovaný toto pochybení napravil a byl toho názoru, že výše uvedené pochybení (změna délky doby neoprávněného pobytu) nemá vliv na meritum věci, neboť se účastník řízení protiprávního jednání dopustil, tj. pobýval na území ČR od 17. 7. 2020 do 12. 12. 2023 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn.

8. Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí doplnil, že po opětovném posouzení věci považuje dobu uloženého správního vyhoštění vzhledem k veškerým zjištěným skutečnostem za zcela adekvátní a odpovídající okolnostem daného případu. Je třeba vzít v úvahu zásadu proporcionality v kontextu zejména délky spáchaného protiprávního jednání, jakož i správní praxi aplikovanou v obdobných případech, kdy délka protiprávního jednání činila i po jejím přepočtení více než tři roky. Účastník řízení byl, jako držitel biometrického dokladu Moldavska, v rámci bezvízového pobytu oprávněn ke vstupu a pobytu na území po dobu 90 dnů (do 8. 4. 2020). Pouze z důvodu vyhlášení nouzového stavu došlo k prodloužení délky doby oprávněného pobytu účastníka řízení na území do 16. 7. 2020, tj. celková doba oprávněného pobytu účastníka činila cca půl

roku. Délka neoprávněného pobytu účastníka řízení na území ČR však byla několika násobně vyšší, tj. v řádu let. S ohledem na povahu a závažnost jednání je rovněž třeba podotknout, že dobu prokázaného protiprávního jednání lze zčásti přičíst i provedené pobytové kontrole, kdy k odhalení neoprávněného pobytu došlo až vlastní činností Policie ČR. Ačkoli si byl účastník řízení velmi dobře vědom, že není držitelem žádného pobytového oprávnění, od ukončení nouzového stavu (dne 17. 5. 2020) nepodnikl žádné kroky k vycestování z území, ani k legalizaci svého pobytu na území. Stanovenou dobu uloženého správního vyhoštění tedy žalovaný považoval za zcela adekvátní a odpovídající okolnostem daného případu. Doba, po kterou nelze účastníku řízení umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, odpovídá aplikaci správní praxe v řízeních obdobného charakteru a byla stanovena plně v souladu se zákonem.

9. V souvislosti s námitkou, že mělo být při úvaze o výši ukládaného opatření přihlédnuto k součinnosti, kterou správnímu orgánu poskytl, kdy v rozporu s vlastními zájmy popsal celkovou dobu protiprávního stavu, za situace, kdy správní orgán bez této výpovědi nemohl dojít k závěru, že protiprávní stav trvá již od dubna 2020 a doznání účastníka řízení tak není toliko „obvyklou“ vynucenou sebereflexí, nýbrž skutečným příspěvkem, díky kterému bylo možné objasnit skutečný stav věci, konstatoval žalovaný, že správní orgán I. stupně vzal v potaz nejen druh a závažnost uvedeného protiprávního jednání účastníka řízení, který vědomě pobýval na území bez platného oprávnění k pobytu, přičemž tuto situaci nijak neřešil a k legalizaci svého pobytu neučinil žádné kroky, současně přihlédl též k polehčujícím okolnostem, kdy takto vnímal skutečnost, že účastník řízení po celou dobu řízení se správním orgánem I. stupně spolupracoval a vypovídal. Na druhou stranu pak upozornil, že protiprávní jednání účastníka řízení bylo odhaleno až kontrolou policejní hlídky. Zohlednil, že účastník řízení na území vykonával pracovní činnost, aniž by byl držitelem potřebného oprávnění a povolení k zaměstnání.
10. Žalovaný tuto argumentaci doplnil, z protokolu ze dne 12. 12. 2023 a výpovědi účastníka vyplývá, že do ČR přicestoval dne 9. 1. 2020 za prací a již nevycestoval, což je potvrzeno i cestovním dokladem, v němž po datu 9. 1. 2020 (tedy datu vstupu do schengenského prostoru) již žádný další záznam o příjezdu či vycestování z území nefiguruje. Není tedy pravdou, že by správní orgán bez výpovědi účastníka nemohl dojít k závěru, že protiprávní stav trvá již od dubna 2020, neboť tato skutečnost byla zřejmá již z cestovního dokladu účastníka řízení, který ji pouze svou výpovědí do protokolu potvrdil. Pokud pak účastník do protokolu vypověděl, že důvodem pro jeho nevycestování byla skutečnost, že neměl peníze, a současně uvedl, že do ČR přicestoval za prací, kdy pracuje na stavbách, kde si měsíčně vydělá 30 000 Kč, pak se výpověď účastníka řízení jeví jako nevěrohodná, neboť nelze přehlédnout, že do téhož protokolu na otázku správního orgánu, zda disponuje finančními prostředky, sdělil, že má hotovost kolem 40 000 Kč a prostředky na vycestování má. Odvolací orgán má na základě výše uvedeného za to, že napomáhání objasnění skutečného stavu věci nemohlo převážit nad závažností protiprávního jednání, neboť pokud na území ČR přicestoval za účelem finančního zisku a vykonával zde pracovní činnost, tj. byl na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, docházelo by k naplnění skutkové podstaty ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců, což může být dalším důvodem pro uložení správního vyhoštění. V souvislosti s výše uvedeným je nutno dodat, že bylo dále zjištěno, že porušil povinnost cizince uvedenou v § 93 zákona o pobytu cizinců, tj.

nahlásit místo pobytu na území do tří pracovních dnů, a neměl sjednáno zdravotní pojištění, což je dalším porušením povinností cizince. Ačkoli se tedy v případě účastníka řízení jednalo o první zjištěné porušení právních předpisů, je zřejmé, že zjištěné polehčující okolnosti nemohly zhojit nastalý protiprávní stav, kdy dlouhodobé protiprávní jednání několikanásobně přesáhlo oprávněnou dobu pobytu účastníka řízení na území a bylo znemožněno až kontrolou policie, jinak by v něm účastník řízení bez jakékoli snahy o nápravu pokračoval i nadále. Důsledky svého protiprávního jednání tak musí účastník řízení nést, nikoli spoléhat na to, že mu takové jednání projde bez následků. Vzhledem k délce protiprávního jednání účastníka řízení a po zohlednění všech výše uvedených skutečností dospěl odvolací orgán k závěru, že je třeba označit protiprávní jednání účastníka řízení za nežádoucí a naprosto vědomé porušování právních předpisů, zcela odůvodňující uložení správního vyhoštění v délce tří let.

11. Dle názoru žalovaného nebyly naplněny ani žádné okolnosti nasvědčující tomu, že by došlo vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života a účastník řízení v odvolání neuvedl žádnou novou skutečnost, kterou by bylo možno podřadit pod ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a která by mohla být posuzována dle ustanovení § 174a téhož zákona z pohledu na přiměřenost rozhodnutí.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

12. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož žalovaný s tímto postupem souhlasil a žalobce se ve stanovené lhůtě k výzvě soudu nevyjádřil. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
14. Žalobce brojil proti délce zákazu pobytu, kterou považoval za nepřiměřenou, neboť odvolací správní orgán zkrátil dobu vytýkaného protiprávního stavu na období od 17. 7. 2020 do 12. 12. 2023, aniž by ovšem zkrácení nelegálního stavu o více jak tři měsíce promítl do výše ukládaného opatření.
15. Délku správního vyhoštění je správní orgán povinen stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou dány meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení je pak limitován na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil a pokud tomu tak není, soud není oprávněn

jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Smyslem stanovení určitého zákonného rozmezí pro uložení správního vyhoštění přitom nepochybně je, aby byly případy cizinců, na které toto ustanovení dopadá, co nejvíce individualizovány, a to v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu, podle kterého správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

16. Správní orgány hodnotily zejména délka protiprávního jednání, která činila i po jejím přepočtení více než tři roky, zvažovaly též předchozí dobu legálního pobytu, kdy z důvodu vyhlášení nouzového stavu došlo k prodloužení délky doby oprávněného pobytu, celková doba oprávněného pobytu činila cca půl roku. K tíži bylo zohledněno, že k odhalení neoprávněného pobytu došlo až vlastní činností Policie ČR, ačkoli si byl účastník vědom, že není držitelem žádného pobytového oprávnění, od ukončení nouzového stavu (dne 17. 5. 2020) nepodnikl žádné kroky k vycestování z území, ani k legalizaci svého pobytu na území. Účastník též na území vykonával pracovní činnost, aniž by byl držitelem potřebného oprávnění a povolení k zaměstnání. Žalobce také porušil povinnost nahlásit místo pobytu na území do tří pracovních dnů a neměl sjednáno zdravotní pojištění.
17. Správní orgány vzaly v potaz i polehčující okolnosti, kdy účastník řízení po celou dobu řízení se správním orgánem I. stupně spolupracoval a vypovídal, zároveň však není tedy pravdou, že by správní orgány bez výpovědi účastníka řízení nemohly dojít k závěru, že protiprávní stav trvá již od dubna 2020, neboť tato skutečnost byla zřejmá již z cestovního dokladu účastníka. Zároveň žalovaný poukázal na určité rozpory ve výpovědi žalobce, v některých aspektech tak shledal výpověď žalobce nevěrohodnou.
18. Správní orgány zhodnotily stanovenou dobu uložení správního vyhoštění jako souladnou se správní praxí v řízeních obdobného charakteru (k tomuto nebylo nic namítáno).
19. Soud toto odůvodnění považuje za přesvědčivé. Správní orgány délku zákazu pobytu stanovily a odůvodnily v souladu s citovanou zákonnou úpravou i judikaturou, neopomněly zvážit žádnou podstatnou okolnost. Z odůvodnění správních rozhodnutí je zřejmé, že ve prospěch žalobce bylo zohledněno, že k okolnostem svého nelegálního pobytu vypovídal (byť žalovaný poukázal i na jisté rozpory v jeho výpovědi ohledně důvodů, proč nevycestoval).
20. Soud má za to, že není nutné při odlišném posouzení délky neoprávněného pobytu odvolacím orgánem vždy automaticky přistoupit i k úpravě délky správního vyhoštění. V projednávaném případě žalovaný přezkoumatelně a přesvědčivě vysvětlil, z jakých důvodů ponechal délku zákazu pobytu tři roky, nijak nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení, ani je nezneužil. Soud k tomuto dodává, že situace spojená s koronavirem nebyla zjevně (jediným) důvodem nevycestování žalobce, neboť nevycestoval ani kdykoliv později, ač mu v tom nic nebránilo. Není pak pravdivé žalobní tvrzení, že v případě žalobce nejsou žádné přítěžující okolnosti, žalobci přítěžuje především výrazná délka neoprávněného pobytu, relativně krátká doba legálního pobytu, výkon výdělečné činnosti bez oprávnění, kdy žalobce již přicestoval za účelem

práce, ač výkon práce pobyt na biometrický cestovní doklad neumožňuje, nenahlášení svého pobytu, nesjednání pojištění a odhalení nelegálního pobytu až činností Policie ČR.

21. V posuzované věci se oba správní orgány podrobně a přezkoumatelně zabývaly otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce, přičemž dospěly k závěru, že se nejedná o nepřiměřený zásah. S tímto hodnocením se soud ztotožňuje, žalobce je v produktivním věku, svobodný, bezdětný, zdravý, žádné významné vazby k ČR nemá, veškeré vazby má k domovské zemi. Za těchto okolností spolupráce žalobce se správními orgány nemůže být rozhodující skutečností, pro kterou by bylo možné dovodit nepřiměřenost zásahu so soukromého a rodinného života.
22. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
23. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. března 2024

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

